

Epilepsy and Traffic Accidents

โรคลมชักและอุบัติเหตุทางการจราจร

Somsak Tiamkao (สมศักดิ์ เทียมเก่า) 1

โรคลมชักเป็นโรคหนึ่งที่มีพบบ่อย ความชุกประมาณร้อยละ 1-2 ของประชากร ส่วนอุบัติเหตุทางการจราจร ก็เป็นสาเหตุการเสียชีวิตที่พบบ่อยเป็นอันดับต้นๆ คือรองจากโรคหัวใจและโรคมะเร็ง นอกจากนี้ผู้ป่วยโรคลมชัก ชนิด general-ized seizures ซึ่งมีอาการหมดสติขณะเกิดการชักและเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอุบัติเหตุ รายงานการศึกษาแรกของผู้ป่วยโรคลมชักที่เกิดจากโรคลมชักของ Thalwitzer ในปี พ.ศ. 2499 ซึ่งเป็นผลให้ผู้ป่วยโรคลมชักถูกห้ามขับรถและไม่อนุญาตให้มีใบอนุญาตขับขี่เหมือนคนทั่วไปได้ ต่อมาในปี พ.ศ. 2491 Symonds ได้เสนอแนวคิดว่าห้ามขับรถของผู้ป่วยโรคลมชักควรพิจารณาเป็นแต่ละบุคคลและควรมีระยะเวลาที่จำกัด ถ้ารักษาดีแล้ว ไม่มีการชักในช่วงระยะเวลาอันก็ควรอนุญาตให้ขับรถได้ ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ประมาณ 50 ปี มีการศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องดังกล่าวมาตลอดแต่ก็ยังไม่สามารถหาข้อตกลงที่เป็นมาตรฐานเดียวกันได้แม้แต่กระทั่งในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความแตกต่างกันในแต่ละรัฐ โดย 22 รัฐห้ามขับรถเป็นระยะเวลา 1 ปี หลังจากควบคุมการชักได้ 16 รัฐห้ามขับรถเป็นเวลานาน 6 เดือน รัฐห้ามขับรถนาน 3 เดือน 1 รัฐห้ามเป็นระยะเวลานาน 18 เดือน 1 รัฐห้ามเป็นระยะเวลานาน 24 เดือน และมีถึง 7 รัฐ ไม่กำหนดระยะเวลา ในประเทศอังกฤษห้ามเป็นระยะเวลานาน 1 ปี สำหรับรถส่วนบุคคลและเป็นเวลานาน 5 ปีสำหรับรถบรรทุกและรถโดยสาร สำหรับประเทศไทยเท่าที่ทราบกรมการขนส่งทางบกยังไม่มีการกำหนดรายละเอียดที่แน่นอน ส่วนใหญ่จะขอความคิดเห็นจากแพทย์ที่ดูแลผู้ป่วยแต่ละราย ซึ่งความคิดเห็นของแพทย์แต่ละท่านก็มีความแตกต่างกัน เนื่องจากยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติจากแพทย์เช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงยังเป็นปัญหาต่อผู้ป่วยและแพทย์ จุดประสงค์ของบทความนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้แพทย์และผู้ป่วยมีความตื่นตัวในปัญหาดังกล่าวข้อเสนอต่างๆ ที่พิจารณาจากข้อมูลที่ได้จากการทบทวนวารสารทางการแพทย์ร่วมกับความคิดเห็นส่วนตัว ดังนั้นข้อเสนอต่างๆ จากบทความนี้จึงยังไม่ถือเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติเป็นเพียงคำแนะนำเท่านั้น

Article Option

- Extract
- Fulltext
- PDF File

Another articles
in this topic collection

[<More>](#)

This article is under
this collection.